

ကလိလင်းညို

တိမ်ရုပ်စုံသော... ထိုကောင်းကင်

အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ ကျွန်တော့်ကို လက်ပြန်ဆက်သွားခဲ့ကြ
သော၊ နှုတ်ဆက်သွားကြဦးမှာ ဖြစ်သော...

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အကြောင်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လက်ပြန်ဆက်ခဲ့
ရသော၊ နှုတ်ဆက်ရဦးမှာ ဖြစ်သော...

**သူငယ်ချင်းများ သို့...။
ဏီလင်းညို**

"ဘယ်ဆီကိုရောက်ရောက် XXX ဘာတွေကိုလုပ်လုပ် XXX အ
တွေးထဲ အမြဲတမ်း XXX မင်းပင်နေ XXX ရေး"

ကျွန်တော့်အကျင့်အတိုင်း ရေချိုးရင်း သီချင်းတကြော် အော်ဆိုနေမိ
သည် ။ လက်ထဲမှာ လည်း Clear တံဆိပ် ရှည်မျောမျော ခေါင်းလျှော်ရ
ည်ဘူးလေးကို မိုက်အဖြစ်ကိုင်ကာ ပါးစပ်နားတွင် တွေ့ထားမိသေး၏။

"ဒဏ်ရာတွေနဲ့ ည XXX နာကျင်စရာ XXX အချိန်တိုင်း... ဟိုင်း
... အာပူး"

မုဒ်အပြည့်နှင့် သံကုန်ဟစ်ကာ ခေါင်းမော့အော်ဆိုလိုက်မိသောအခါ
ရေပန်းခေါင်း မရှိတော့သည့် ရေပိုက်ခေါင်းမှ အလုံးလိုက် ကျဆင်းနေ
သော ရေတွေက ပါးစပ်ထဲသို့ ဝင်လာကြလေတော့သည် ။ ထို့ခန့် ထွေး
ထုတ်လိုက်စဉ်

"ကိုဇင်မင်း... ကိုဇင်မင်း။ ကျွန်တော်တို့ ထမင်းတွေခူးပြီး သွားပြီ။ မြန်မြန်လုပ်ပါဗျ"

ရေချိုးခန်းတံခါးကို တဒေါက်ဒေါက်ခေါက်ကာ အပြင်မှ အော်ပြောလိုက်သော စည်သူ့အသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထို့ကြောင့် သီချင်းသံကို တိခနဲ ရပ်၊ ခေါင်းလျှော်ရည်ဘူးကို ဘေစင်ပေါင်ပေါ် ပြန်တင်၍ ရေကို ပိတ်ကာ ကျွန်တော် ပြန်အော်လိုက်သည် ။

"အေး.. အေး.. ကိုယ် ပြီးပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ မင်းတို့ ဗိုက်ဆာရင်လည်း စားချင် စားနှင့်ကြလေကွာ"

"ဟာ.. မစားသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ က အစ်ကိုနဲ့ အတူတူစားဖို့ စောင့်နေကြတဲ့ ဟာကို"

စည်သူ့အသံက သူ့ထုံးစံအတိုင်း ဂျစ်တစ်တစ်ဖြင့်။

"အေးပါကွာ.. အေးပါကွာ လာပါပြီ"

စည်သူ့ကို အထဲမှ နေ ပြန်အော်ရင်း ရေချိုးခန်းထဲမှ အမြန်ထွက်ဖို့ ပြင်ရ၏။

မထွက်လို့ မဖြစ်။ စည်သူ့ဆိုတဲ့ ကောင်က ကျွန်တော်တို့ နေရသော အဆောင်သဖွယ် ဒီတိုက်ခန်းလေးမှာ အသက်အငယ်ဆုံးကောင်။ အငယ်ဆုံးဖြစ်သလို ထစ်ခနဲရှိ စိတ်ကောက်တတ်ပြန်တာ သူ့အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ။ ပြီးတော့ စိတ်မြန်လက်မြန်ကလည်း ရှိတတ်သေးတာ။

ရေချိုးခန်းနှင့် တွဲလျက်ဖြစ်သော ကျွန်တော်တို့ အိပ်ခန်းကျဉ်းလေးထဲ ရောက်တော့ စည်သူ မရှိတော့။ တစ်ဖက်ထိပ်မှ အိပ်ခန်းတံခါးကို ပြန်ပိတ်ပေးသွားကာ ဧည့်ခန်းကို ထွက်သွားခဲ့လေပြီ။

ကျွန်တော်သည် ကိုယ်ပေါ်မှ ရေစက်တို့ အား မွေးပွတဘက်ဖြင့်

ကပျာကယာသုတ်ကာ အိမ်နေရင်း တီရှပ်ဟောင်းတစ်ထည်နှင့် ရှော့ပင် တစ်ပတ်နွမ်းကို မြန်မြန်ဝတ်လိုက်သည်။ နောက်.. အိပ်ခန်းထဲတွင် တစ်ယောက်တည်း ရှိနေခဲ့တာမို့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ နံရံပေါ်တွင် ချိတ်ထားသော ကိုယ်တစ်ပိုင်းပေါ် မှန်ထဲတွင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သေချာပြန်ကြည့်လိုက်မိသေးသည်။

မှန်ထဲတွင် မြင်နေရသည့် ကျွန်တော့်ပုံစံက ရေမခြောက်တခြောက် ဆံပင်စုတ်ဖွား၊ မရိတ်ဖြစ်သေးသော မုတ်ဆိတ်၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများ၊ မီးပူတိုက်မထား၍ အနည်းငယ် တွန့်ကြေနေသော အဝတ်အစားများ နှင့်မို့ ပေတိပေစုတ် ကြောင်တိကြောင်တောင်ဖြင့် ရယ်ချင်စရာ။

"နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ ရုပ်က ဒီပုံစံတဲ့ လား။ ကျိတ်ပြောရင်အောင် ယုံချင်စရာ မရှိဘူး.. ဖို့"

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခပ်လှောင်လှောင် ပြန်တွေးမိစဉ် ဗိုက်ထဲမှာ ဂွီခနဲ မြည်လာ၏။ ကျွန်တော်လည်း ဗိုက်ဆာလှပြီ။

ဘာမှ ဆက်မစဉ်းစားတော့ဘဲ ညာလက်ချောင်းများ ဖြင့် ခေါင်းကို တစ်ချက်နှစ်ချက် ထိုးဖွ၍ အိပ်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ကာ အခန်းထဲမှ ထွက်သည်။ တံခါးကိုတော့ ဒီအတိုင်း ဟင်းလင်းဖွင့်ထားခဲ့လိုက်၏။

အပြင်ဘက်မှ ဖယောင်းပုဆိုးခင်းထားသော ဧည့်ခန်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ တော့ ညစာစားဖို့ ပြင်ဆင်ပြီးရုံမက လူစုံနေခဲ့ပြီ။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ ထမင်းဝိုင်းလေးက မခမ်းနားလှပါ။ ထုံးစံအတိုင်း သတင်းစာ စက္ကူအဟောင်းများကို ကြမ်းခင်း ဖယောင်းပုဆိုးပေါ်မှာ ထပ်ခင်း၍ ထိုအပေါ်တွင် ထမင်း၊ ဟင်း ပန်းကန်များကို ဒီအတိုင်း ဝိုင်းချထားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ က ထိုဝိုင်းဘေးမှာ အဆင်ပြေသလို ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြတာချည်းသာ။

ကျွန်တော့်အတွက် လွတ်နေသော နေရာလေးတွင် ကဗျာကယာဖြင့် တင်ပျဉ်ခွေ ဝင်ထိုင်ချလိုက်ပြီးမှ ..

"ဟာကွာ.. သေတော့မှာ ပဲ။ မျက်မှန်က ရေချိုးခန်းထဲက ဘေစင်ပေါင်ပေါ်မှာ မေ့ကျန်ခဲ့ပြန်ပြီ"

"နေနေ.. အစ်ကို။ ကျွန်တော် သွားယူပေးမယ်"

ဘေးနားတွင် ထိုင်နေသော ဇော်ထွန်းက လှစ်ခနဲထကာ ကျွန်တော်တို့ ဧည့်ခန်းကိုဖြတ်၍ ရေချိုးခန်းထဲ ပြေးဝင်သွား၏။ နောက်.. ချက်ချင်းပြန်ရောက်လာကာ သူ့နေရာတွင် ပြန်ဝင်ထိုင်ရင်း ကျွန်တော့်အား မျက်မှန်လေး ကမ်းပေး၏။

"သိုင်းကျူး"

မျက်မှန်လေးကို ယူရင်း ဇော်ထွန်းအား ကျေးဇူးစကားဆိုသည် ။ ပြီးမှ ရေစက်လေးများ ရှိနေသော မျက်မှန်လေးကို ဝတ်ထားသည့် တီရှပ်အင်္ကျီအောက်နားစဖြင့် ပွတ်သုတ်၍ မျက်နှာပေါ် တပ်လိုက်သည် ။ အဝေးမှန် မျက်မှန်သမားမို့ ထိုအခါမှ မြင်ကွင်းတစ်ခုလုံး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်သွားရတော့သည် ။

ထမင်းပွဲတွင် ဝိုင်းထိုင်နေကြသူများကို တစ်ချက်ဝေကြည့်ရင်း အားတုံ့အားနာဖြင့် ကျွန်တော် ပြောမိ၏။

"ခူးခပ်ပြီးမှ ထိုင်စောင့်နေရတယ်လို့ စားနှင့်ကြတာ မဟုတ်ဘူး ကွာ ။ ကိုယ်ကလည်း ရေချိုးတာ နည်းနည်းကြာသွားတယ်"

"ဟာ.. အစ်ကိုကလည်း ၊ အလုပ်က ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးနေချိန်မှာ အစ်ကိုက ဒီဟင်းတွေကို ချက်နေရလို့ အခုမှ ရေချိုးပြီးရတာပဲ။ စားဖို့ အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့ လည်း နိုင်သလော

က် ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပြီး စောင့်ရမှာ ပေါ့ဗျ"

"ဟာ.. ဟင်းချက်တာများ ဘာထူးဆန်းလို့ လဲ စည်သူရာ။ ကဲ.. စားကြ.. စားကြ။ ဟော့ကောင် မျိုးနိုင် ထည့်စား။ ဇော်ထွန်းရောထည့်။ ကိုကျော်လွင်လည်း ထည့်ဗျာ"

"ဆွဲမှာ ဆွဲမှာ စိတ်ချ"

စည်သူက အံ့ကြိတ်သံဖြင့် အားရပါးရပြောရင်း ဝိုင်းအလယ်ခေါင်မှ တရုတ်ပဲငါးပိနှင့် ဝက်သားတို့ ရောချက်ထားသော ဟင်းပန်းကန်ကို မကာ ကျွန်တော့်ပန်းကန်ထဲသို့ အရင်ဦးချသည် ။ ပြီးတော့မှ ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ထိုင်နေသော ကိုကျော်လွင်ပန်းကန်ထဲသို့ ဦးချသည် ။

စည်သူ၏ အမှတ်တမဲ့ အပြုအမူကြောင့် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ကိုကျော်လွင်ကို နည်းနည်း အားနာသွားမိပါသည် ။ တကယ်တော့ လူငါးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေကြသော ဒီထမင်းဝိုင်းလေးထဲမှာ ကိုကျော်လွင်က အသက်အကြီးဆုံးပဲ မဟုတ်လား။ သူက သုံးဆယ့်ငါးတောင် ကျော်နေခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော်က အခုမှ သုံးဆယ်နှစ်ကျော်ခါစ။

ထို့ကြောင့် စည်သူ ပြန်ချလိုက်သော ဝက်သားဟင်းပန်းကန်ကို မကာ ကိုကျော်လွင်ပန်းကန်ထဲ နောက်တစ်ဖွန်း ထပ်ထည့်ပေးမိရုံသာမက စည်သူ၊ ဇော်ထွန်းနှင့် မျိုးနိုင်တို့ ပန်းကန်တွေထဲပါ တစ်ဖွန်းစီ ပြန်ခပ်ထည့်ပေးမိပါသည် ။

"ဝက်သားနဲ့ တရုတ်ပဲငါးပိက မချက်တာ နည်းနည်းကြာသွားပြီဆိုတော့ ဆွဲကြဗျာ။ အရသာတော့ ဘယ်လိုလာဦးမလဲ မသိဘူး"

ကိုကျော်လွင်က မဝီဝီတဝါး ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ်ရင်း ထမင်းပန်းကန်ကို ကောက်ကိုင်သည် ။ မျိုးနိုင်နှင့် ဇော်ထွန်းတို့ ကလည်း ရှေ့နည်း

နည်းစီ တိုးလာကြ၏

မျိုးနိုင်က ဝိုင်းအလည်ရှိ တို့ စရာပန်းကန်ထဲမှ သခွားသီးတစ်စိတ်ကို ယူကာ ဂျွတ်ခနဲ ကိုက်စားစဉ် ဇော်ထွန်းက ငါးပိရည်တစ်ဇွန်းကို ခပ်၍ သူ့ပန်းကန်ထဲတွင် ဆမ်းလေ၏။ စည်သူက ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် အရင်မစားသေးဘဲ သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီ သေချာကြည့်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် မထိတထိ ပြောသည်။

"စားကြ.. စားကြ။ စားလည်း စား ရပ်ကွက်လည်း စောင့်ရှောက်ကြပေါ့။ ကြားလား"

"မင်း ဘိုးအေထဲမှ ပဲ။ မင်းက ငါ့ကိုများ မရှိမသေ မလေးမစား၊ လက်စုံမိုး၍ ရှိခိုးပူဇော် ဖူးမြော်မာန်လျှော့.. ဟာ ဘုရားရှိခိုးတွေနဲ့ မှားကုန်ပါပြီ။ ဒီမှာ စည်သူ"

"ဘာလဲ သားကြီး"

"အောင်မာ လာသေးတယ်။ ဘာ.. သားကြီးလဲ။ ငါက မင်းထက် သုံးနှစ်လောက် ကြီးတယ်နော် ဟေ့ကောင်။ မျက်ခွက်ကို ဖြတ်ရိုက်ထည့်လိုက်လို့ လိုင်စင်ပုံတွေ အကတ်လိုက် ထွက်သွားဦးမယ်။ နားရင်းကို အုပ်ထည့်လိုက်လို့ ဆွမ်းတော်တင်စရာမလိုဘဲ မှ ည့်သွားမယ်။ လက်ပြန်နဲ့ ဆက်ဆံထည့်လိုက်လို့ နက်ဖြန်တောင် မကူးဘဲ ခုချက်ချင်း ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်သွားမယ်။ ငါ့များ ဘာမှတ်နေသလဲ။ သေသွားမယ် ကိုယ့်ရောဂါနဲ့ ကိုယ်"

ဇော်ထွန်းက တမင်လုပ်ထားသော မျက်နှာထိ၊ မျက်နှာထားဖြင့် ပြန်ပြောရင်း သူ့ဘေးမှ စည်သူကို လက်ရွယ်၏။ သို့သော် သူ့မျက်နှာကတော့ ပြုံးစိစိနှင့်။ အမြဲလိုလို မြဲစိစိနေတတ်သော မျိုးနိုင်ကတော့ ဇော်ထွန်းလို အပြောမဟုတ်။ အလုပ်နှင့် သက်သေပြသည့်အလား ဝက်သား

ဟင်းနှင့် ထမင်းကိုနယ်ကာ သူ့ပါးစပ်ထဲ တစ်လုတ်ပစ်သွင်းရင်း တင်ပျ ဉ်ခွေထားသော ခြေတစ်ဖက်ကို ဆန့်၍ စည်သူ့အား မထိခလုတ် လှမ်း ကန်သည်။

"တွေ့လား အစ်ကို။ ယဉ်ကျေးမှုမရှိတာ။ လေ့လာပါ လေ့လာပါဆို တော့လည်း အိပ်နေတယ်။ စာဖတ်ပါ စာဖတ်ပါဆိုတော့လည်း အရုပ်နည်းတယ်။ စာများ တယ် လုပ်တယ်။ မှတ်သားပါ မှတ်သားပါ ဆိုတော့လည်း ခဲတံကို ချိုးပစ်တယ်။ ဟင်း.. ငါ ပြန်လုပ်ထည့်လိုက်ရရင် မင်းနံရိုးတွေ ကိုင်းကန်သွားမယ်နော် မျိုးနိုင်"

စည်သူက ကျွန်တော့်ကို လှမ်းတိုင်ရင်း ခပ်တည်တည် မျက်နှာပေးဖြင့် မျိုးနိုင်အား စွေကြည့်လိုက်သေး၏။ လက်တုန့်တော့ မပြန်။ ဒါကို မျိုးနိုင်က ဂရုမစိုက်သည့်အလား စည်သူ့အား လျှာပြန်ထုတ်ပြ၏။ နောက် ကျွန်တော့်ဘက်လှည့်၍ တောင်းပန်သည့်အပြုံးကို ပြုံးပြသည်။

ဒီကောင်ဒီသုံးကောင်ကတော့ အမြဲ ဒီလိုတွေချည်းသာ။ အရွယ်တွေ ကလည်း မတိမ်းမယိမ်းတွေ ဖြစ်သလို၊ မတည့်အတူနေ မမြင်ရင် ချောင်းကြည့်ဟူသော အမျိုးအစားတွေ။

"ကဲပါကွာ.. တော်ကြပါတော့။ စားစရာရှိတာ စားကြစမ်း။ ဟုတ်တာလည်း မဟုတ်ဘူး ။ ကလေးတွေ ကျနေတာပဲ"

ကျွန်တော်က ရယ်ဟဟပြောမှ သုံးယောက်စလုံး ငြိမ်သွားကြတော့၏။ ဒါတောင် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဟန်လုပ်ကာ ရန်စောင်သလိုလို၊ ဘာလိုလိုတွေ လုပ်နေကြတုန်း။ သို့သော် သူတို့ ပန်းကန်တွေထဲမှ ထမင်းတွေ ဟင်းတွေကိုတော့ ဒီအတိုင်းမထား။ အမုန်းဆွဲနေကြသည်မှာ ဗုံးကြဲနေသည့်အလား။

ဒါတင်မကသေး။ သူတို့ လက်တွေ့က ဝိုင်းအလယ်မှ ဟင်းခွက်များ အပေါ်မှ အဖြတ်အသန်းများ နေကြတာမို့ လက်အချင်းချင်း မထိခိုက်ရ အောင် မီးပွိုင့်တောင် တပ်ထားပေးရတော့မလို။

ယောက်ျားလေးတွေချည်း စုနေရသော ဒီအိမ်ခန်းလေးထဲတွင် ကျွန်တော်မှ လွဲ၍ ကျန်လူများက ဟင်းချက် သိပ်မကျွမ်းကျင်ကြပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ချက်ရ၊ ပြုတ်ရတာကို ဝါသနာပါခဲ့မိသူမို့ အလုပ်မှ အိမ်ပြန်ရောက်တိုင်း သူတို့ ကို အခုလို ကိုယ်တတ်သလောက် မှတ်သလောက် လေး ချက်ကျွေးမိတတ်စမြဲ။

ဒါကြောင့်လားတော့ မသိ။ စည်သူတို့လို အငယ်တွေတင်သာမက အိမ်ရှိလူ အကုန်နီးပါးက ကျွန်တော့်ကိုဆိုလျှင် ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြပါသည် ။ ထို့ကြောင့် စောစောက ကိုကျော်လွင်ကို ကျော်ကာ ကျွန်တော့်အား အရင်ဦးချခဲ့သည့် စည်သူအပေါ်မှာ အပြစ်မတင်ရက်ပြန်။

ကျွန်တော်သည် ထမင်းစားရင်း ကျွန်တော် ချက်ထားသမျှကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် စားနေကြသော သူတို့ ကိုကြည့်ကာ ကြိတ်ပြီးမိသည် ။ ဒီကောင်လေးတွေကို သွေးသားမတော်စပ်သော်လည်း ကိုယ့်ညီလေးတွေလို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ချစ်ခင်ရပါသည် ။ သုံးယောက်လုံးက ကိုယ်စီ ကိုယ်စီ နှစ်ဆယ့်ငါးပင် မပြည့်တတ်ကြသေးသည့် အရွယ်လေးများ မို့ သူတို့ ကို မြင်ရတိုင်း ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ..

"သူတို့ အရွယ်တုန်းက ငါဟာ မိဘတွေရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ရှိတုန်း။ အခုလို သူများ နိုင်ငံက သူစိမ်းတွေရဲ့ အလယ်မှာ အလုပ်တွေဘာတွေလုပ်ဖို့ ဝေးသေးတယ်" ဟု တွေးရင်း ကရုဏာစိတ် ဖြစ်ရစမြဲ။

ပန်းကန်ထဲမှ ထမင်းများအား လက်စသတ်လိုက်ချိန်တွင် ဘေနားမှ ဇော်ထွန်းက ထုံးစံအတိုင်း ပြောလာပြန်သည် ။

"ပန်းကန်ကို ဘေစင်မှာ ထားခဲ့နော် အစ်ကို။ ကျွန်တော် ဆေးလိုက်
မယ်"

ညဉ့်နက်ချိန်မို့ ထင်သည် ။ လရောင်မရှိသော အနက်ရောင်ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ဟိုဒီပြန့်ကျဲ နေခဲ့ကြသည့် ကြယ်ပွင့်လေးများ ၏ အလင်းတို့ က ပိုမိုတောက်လက်နေခဲ့ကြသလို ရှိလေသည် ။

"ဟေ့ကောင် စည်သူ... မင်းပြောတော့ ည ၁၀ နာရီလောက် ရောက်လာကြမယ်ဆို။ အခု ၁၁ ခွဲတောင် ကျော်နေပြီ"

"မသိဘူးလေကွာ။ ငါလည်း ကိုဇင်မင်းတို့ ဆီက သိရတဲ့ အတိုင်း မင်းတို့ ကို ပြန်ပြောပြထားတာပဲဟာ"

"ခွီးထဲမှ ပဲ။ ငါတော့ စောင့်ရင်း စောင့်ရင်းနဲ့ အရမ်းအိပ်ချင် လာပြီ။ မနက်ကျရင်လည်း အ လုပ်သွားရဦးမှာ "

"ဇော်ထွန်းပြောတာ ဟုတ်တယ် စည်သူ။ ဝက်သားနဲ့ ပဲငါးပိဟင်းကို အမုန်းဆွဲပြီး ငါလည်း ကျိုးချင်နေတာ သောက်ရမ်းပဒဲကောပဲ"

"အိပ်ချင် ပြန်အိပ်ကြပေါ့ကွ။ ဒီမှာ မျိုးနိုင်၊ ငါ့ကို ဘာမှ လာပြီး တယောထိုးမနေနဲ့ ။ မင်းတို့ ဘာသာ နှာဘူးထချင်လို့ ဒုက္ခလာခံနေကြတဲ့ဟာ။ ဘယ်သူက ရိုက်နှက်ပြီး ဒီတိုက်ခန်းတွေအောက်က ပလက်ဖောင်းပေါ်မှာ လာစောင့်နေခိုင်းလို့ လဲ"

"ဟာ.. မင်းက ငါတို့ ကို ဖဲလှချေလား စည်သူရ။ မင်းရော ဘာထူးလို့လဲ။ မင်းကျတော့..."

"ငါ့ကို ဘာမှ လာအီးပေါက်မနေနဲ့ ဟေ့ကောင်"

မလှမ်းမကမ်းမှ စည်သူတို့ တစ်သိုက်၏ ခပ်ကြိတ်ကြိတ်ဖြစ်နေကြ

သံနှင့် မသဲမကွဲ ရယ်သံတို့ က ကျွန်တော့်နားထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် ထိုအသံများကို နားစွင့်ရင်း ပြုံးမိ၏။ လက်ထဲမှ သောက်လက်စ စီးကရက်ကို အားရအောင် ဖွာရှိုက်ကာ စည်သူတို့ တစ်သိုက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိလိုက်သေးသည်။ ။ သူတို့ သည် ကျွန်တော်တို့ နေရသော တိုက်ခန်းများ အောက်မှ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်း တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တွန်းထိုးနေခဲ့ကြပါသည်။ ။

"ဒီကောင်တွေပြောတာ ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တယ် ကိုဇင်မင်း။ ဒီည ခင်ဗျားချက်တဲ့ ဝက်သားပဲငါးပိဟင်းတွေနဲ့ ထမင်းတွေ အစားများသွားလို့ လား မသိဘူး။ ကျွန်တော်လည်း တကယ့်ကို ဒေါင်းချင်နေပြီ"

ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်နေသော ကိုကျော်လွင်ကလည်း ခပ်တိုးတိုး ပြောလာ၏။ လှည့်ကြည့်မိတော့ ကိုကျော်လွင်က ပြုံးသဲ့သဲ့ဖြင့် ခေါင်းထပ်ညိတ်ပြရင်း သူ့လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို တဖွာ ဖွာလေသည်။ ။ ညနက်နက် လေထုထဲတွင် ကိုကျော်လွင် နှုတ်ဖျားမှ ဆေးလိပ်မီးခိုးဖြူဖြူတို့ လွင့်မျောသွားတာကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ကိုကျော်လွင်ကို ကျော်ကာ တစ်ဖက်သို့ လှမ်းကြည့်မိပြန်တော့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့လို ထိုင်နေကြသော တခြားအုပ်စု တစ်စု၊ နှစ်စုကို တွေ့လိုက်ရပြန်သေးသည်။ ။ ဒါပေမဲ့ သူတို့က ကျွန်တော်တို့လို မြန်မာတွေ မဟုတ်မှန်း ကျွန်တော် သိပါသည်။ ။ အင်ဒိုနီးရှားတွေလား၊ မလေးရှားတွေလားတော့ မသိ။

သို့သော် ကျွန်တော်တို့လို အာရှနိုင်ငံတချို့မှ အလုပ်လာလုပ်ကြသည့် နိုင်ငံခြားသား အလုပ်သမားများ နေရသော ဒီတိုက်ခန်းတွဲများ အော

က်မှ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သူတို့ အုပ်စုနှင့် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုတို့ မှ လွဲ၍ လူသိပ်မရှိတော့။ Block A, B, C စသဖြင့် အမည်ပေးထားသော တိုက်ခန်းတွဲရှည်ကြီးသုံးတွဲ၏ မြေညီထပ်များ တွင် ဖွင့်လေ့ရှိသည့် စတိုးဆိုင်၊ စားသောက်ဆိုင်လေးများ ပင် ပိတ်သွားခဲ့ကြလေပြီ။

အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ နေရသည့် Block C တိုက်ခန်းတွဲများ ၏ အစွန်းတစ်ဖက်ရှိ မြေညီထပ်မှ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီဖွင့်သော 7 ELEVEN အမည်ရ စတိုးဆိုင်လေး တစ်ဆိုင်သာ မီးရောင်လေး တလဲ့လဲ့ဖြင့် ရှိနေခဲ့တော့တာ။ ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေသော ပလက်ဖောင်းအရှေ့ရှိ မြက်ခင်းလေးအလွန်မှ ကားလမ်းမကြီးပေါ်မှာ ပင် ဖြတ်သွားဖြတ်လာ ကားများ သိပ်မရှိကြတော့။

"ကျွန်တော်လည်း အတူတူပါပဲ ကိုကျော်လွင်ရာ"

ကိုကျော်လွင်ကို ပြန်ပြောရင်း လက်ထဲမှ ကုန်ခါနီး စီးကရက်ကို နောက်ဆုံးအနေဖြင့် တစ်ဖွာ ဖွာသည် ။ ပြီးနောက် ခြေကျော်ခွထိုင်နေခဲ့သည့် ပလက်ဖောင်းအစပ်မှ ရေမရှိသော ကွန်ကရစ်မြောင်းထဲသို့ စီးကရက်တိုအား ပစ်ချလိုက်မိသည် ။

တကယ်လည်း သူတို့ တွေလို ကျွန်တော် အိပ်ချင်နေခဲ့တာ အမှန်ပင် ။ စက်ရုံတွင် မနက် ရှစ်နာရီမှ ညရှစ်နာရီအထိ တစ်နေကုန် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသလို အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးကာ လျှော်ဖွပ်ရ၊ အားလုံးစားဖို့ တတ်သည့်ပညာ မနေသာဆိုသလို ချက်ပြုတ်ရ၏။ ရေမိုးချိုး စားသောက်ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ညဆယ်နာရီနီးနေခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ဒီညမှာ ခါတိုင်းလို အိပ်ရာထက်တွင် နားမနေနိုင်ခဲ့။

ဒီနေ့နေ့လယ်စာ စက်ရုံကင်တင်းနံမှာ ထမင်းစားချိန်တွင် HR (Hum

an Resources) ဌာနမှ မန်နေဂျာ၏ လက်ထောက်ဖြစ်သူ မလေး တရုတ်
မ ပက်ထရစ်ရှာက ကျွန်တော့်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ...

"ညကျရင် နင်တို့ မြန်မာပြည်က အမျိုးသမီးအလုပ်သမားအသစ်
တွေ ရောက်လာလိမ့်မယ်။ လေယာဉ်ဆိုက်ချိန်က ညနေဆိုတော့ KLIA
လေဆိပ်ရှိတဲ့ ကွာလာလမ်ပူကနေ ငါတို့ စက်ရုံရှိတဲ့ မလက်ကာမြို့ကို
ညပိုင်းလောက်မှ ရောက်မှာ ပေါ့။ အားလုံးပေါင်း ဆယ်ယောက်ပဲ။ လေ
ဆိပ်ကိုတော့ စက်ရုံက ဒရိုင်ဘာနဲ့ အလုပ်သမားခေါ်ပေးတဲ့ ဒီဘက်ကုမ္ပဏီ
ဏီကလူတွေ သွားကြိုလိမ့်မယ်။ ဘာမှ ပြဿနာမရှိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒီဘ
က်ကိုရောက်ရင် နင်က တစ်ချက်လောက်စောင့်ပြီး သူတို့ တွေကို သူတို့
နေရမယ့် အခန်းဆီလိုက်ပို့ပေးရင်း ဆောင်ရန်ရှောင်ရန် မှာ သင့်တာ
တွေကို မှာ ပေးပါ။ သူတို့ က ရောက်ခါစဆိုတော့ ဘာသာစကား အခက်
အခဲ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပဲ။ ငါတို့ နင့်ရဲ့ အကူအညီကို တကယ်လိုအပ်ပါတ
ယ်။ ဒီတစ်ခါလည်း ငါတို့ ကို ကူညီပါဦးလို့ request လုပ်ပါရစေ"

ဟု ရည်မှန်စွာ တောင်းဆိုလာခဲ့တာမို့ပင်။

ကျွန်တော်က စက်ရုံတွင် လုပ်သက် ငါးနှစ်ပြည့်ခါနီးခဲ့ပြီးသူ တစ်ဦး
ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် အကူအညီတောင်းလာသော ပက်ထရစ်ရှာနှင့် သာမ
က တစ်စက်ရုံလုံးမှ မန်နေဂျာများ နှင့် တော်တော်လေး ရင်းနှီးနေခဲ့ပြီး
သား ဖြစ်နေခဲ့တာကလည်း အမှန်ပင်။ ဒါတင်မကသေး။ အင်္ဂလိပ်ဘာ
သာနှင့် မလေးဘာသာတို့ ကို အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ရေလည်စွာ
ပြောဆိုတတ်ခဲ့သူတစ်ယောက်မို့ တကယ့်ကို မလွဲသာ မရှောင်သာ ဖြစ်ခဲ့
ရပါသည် ။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း လုပ်သက်ငါးနှစ်နီးပါးအတွင်း မြန်မာပြ
ည်မှ အလုပ်သမားအသစ်တွေ စက်ရုံကို ထပ်ရောက်လာခဲ့ကြတိုင်း စိတ်

ပါလက်ပါ အားပေးကူညီနေကျမို့ ကျွန်တော် ခေါင်းညိတ်မိခဲ့လေတော့တာ။

တကယ်တော့ ထိုကဲ့သို့ ကူညီမိနေခြင်းမှာ ကိုယ်ချင်းစာ၍ သာ ဖြစ်၏။

ပြောရမယ်ဆို ကျွန်တော်တို့ အလုပ်လုပ်ရသော မလေးရှားနိုင်ငံ၊ မလက်ကာ (Malaka) မြို့လေးရှိ Electronic စက်ရုံတစ်ရုံတွင် ကျွန်တော်တို့ က ပထမဦးဆုံးသော စီနီယာ မြန်မာအလုပ်သမားများ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ထိုစဉ်က သူများ တွေတော့ မသိ။

ကျွန်တော့်မှာ တော့ မြန်မာပြည်မှ လေဆိပ်တွင် မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကျန်ခဲ့သည့် မိဘများ နှင့် ဇနီးသည် ကို ဝမ်းနည်းစွာ နှုတ်ဆက်လျက် ဝေဟင်ခရီး နှင်ခဲ့ရပြီးနောက် နှစ်နာရီခန့်အကြာ၊ မလေးမြေကို စတင်ခြေချမိခိုက် Kuala Lumpur International Airport ၏ ကြီးမားခန့်ညားသော လေဆိပ်အဆောက်အဦကြီးထဲမှာ သိမ်ငယ်သလိုလို၊ အားငယ်သလိုလို ခံစားမိခဲ့ရသေးတာ။

ပြီးတော့ ဒီက စက်ရုံမှ HR မန်နေဂျာက မြန်မာပြည်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကို လူတွေ့အင်တာဗျူး လာလုပ်ကာ အလုပ်ခေါ်စာကို မြန်မာပြည်မှ အလုပ်အကိုင်ရှာဖွေရေး ကုမ္ပဏီသို့ ပို့ခဲ့၍ ရောက်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သော်လည်း လေဆိပ်ထဲမှာ ကျွန်တော်တို့ ကို ဘယ်သူလာကြိုမလဲဆိုတာ သေချာလည်း မသိ။

ဘယ်ကိုသွားလို့ သွားရမှန်းလည်း မသိဘဲ ကြီးမားလှသော လေဆိပ်ကြီးထဲမှာ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ရတာတွေ၊ မတတ်သာသည့်အဆုံးမှ အတူလာခဲ့ကြသည့် ခြောက်ယောက်အုပ်စုနှင့် တိုင်ပင်ကာ ကိုယ်တတ်စွမ်းသမျှ အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် လေဆိပ်ထဲမှ တာဝန်ရှိသူ

တစ်ဦးကို ချွေးပျံ့မတတ် ကြိုးစားမေးမြန်းခဲ့ရတာတွေ၊ ထိုအခါမှ သူများ
တွေလို နိုင်ငံကူးလက်မှတ်စာအုပ်ပြကာ လူဝင်မှုကြီးကြပ်ရေး ကောင်
တာများမှ ဖြတ်သန်း၍ လေဆိပ်အပြင် ထွက်ခွင့်မရှိဘဲ လာကြိုမည့်သူ
ကို ပြည်ပဆိုက်ရောက် အလုပ်သမားတို့ စောင့်ဆိုင်းရသည့် သီးသန့်နေ
ရာလေးမှာ သွားစောင့်နေခဲ့ရတာတွေ။

ဒါတွေကို ခုထိ ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သေး။

ပြည်ပဆိုက်ရောက် အလုပ်သမားများ စောင့်ဆိုင်းရာ နေရာလေးတွင်
ကျွန်တော်တို့လို မြန်မာနိုင်ငံသားများ သာမက အာရှနိုင်ငံ တချို့မှ နေ
၍ မလေးရှားမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ လာကြသော ဘဝတူ အလုပ်သမားအသ
စ်များကို အများ အပြား မြင်တွေ့ခဲ့ရသည် ။ အုပ်စုလိုက် အုပ်စုလိုက်ဆို
သလို ခုံပေါ်များ တွင် သာမက ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ထိုင်သူထိုင်၊
အဝတ်ခင်းပြီး အိပ်သူက အိပ်ဖြင့် မလေးနိုင်ငံထဲမှ လာကြိုမည့်သူများ
ကို ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် စောင့်ဆိုင်းနေသူတွေဆိုတာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲ။

ဘာသာစကားတွေ မတူညီရုံမျှမက၊ အသားအရောင်တွေကွဲပြား၊ ဝ
တ်စားဆင်ယင်ပုံနှင့် မျက်နှာသွင်ပြင်တွေအားလုံး မတူညီ ခြားနားကြ
သော်လည်း သူတို့ အားလုံး၏ မျက်ဝန်းများ တွင် မျှော်လင့်ချက်နှင့် စိုးရုံ
အားငယ်မှုတို့ က တွေ့ယှက်လင်းလက်နေခဲ့ကြတာ။ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့
လိုပဲ ဖြစ်မည်ဟု တွေးလိုက်မိသေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အဖွဲ့နှင့်အတူတူ ခုံတန်းလေးတစ်ခုပေါ်တွင် ခဏ
ထိုင်၍ မြန်မာပြည်မှ ပါလာသော ရေသန့်ဘူးလေးကို ထုတ်သောက်ရင်း
ထိုမြင်ကွင်းတို့ ကို ကြည့်ကာ...

"မသွားပါနဲ့ လား သားရယ်" ဟု မျက်ရည်ဝိုင်းသော မျက်ဝန်းများ ဖြ
င့် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ တားဆီးခဲ့ကြဖူးသော အဖေနှင့်အမေတို့ ၏ မျက်

နာများ ။ "ဒီမှာ ပဲ တစ်ခုလုပ်ဖို့ စဉ်းစားစေချင်တာပါ ကိုမင်းရယ်။ ခိုင် . ကိုမင်းကို မခွဲချင်ဘူး..." ဟု မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် အကြိမ်ကြိမ် တား ခဲ့ဖူး၍ ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာကြီးနှင့် လေဆိပ်မှာ လက်လေးပြရင်း ကျန် ရစ်ခဲ့သည့် ဇနီးဖြစ်သူ ခိုင်တို့ ၏ ပုံရိပ်များကို မြင်ယောင်လာမိကာ စိုးရွံ့ မှုကြောင့်လား၊ နောင်တကြောင့်လား၊ ဝမ်းနည်းစိတ်ကြောင့်လားမသိ။ ရင်ထဲမှာ တင်းကျပ်လာခဲ့မိရသေးပါသည် ။

တစ်နာရီလောက်ကြာအောင် စောင့်မှ စက်ရုံက မလေးလူမျိုး HR မ န်နေဂျာနှင့် ဒီဘက်ရှိ အလုပ်သမားရှာဖွေရေး ကုမ္ပဏီမှ မလေးတရုတ် တစ်ယောက်ကို ရောက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ ကို ခေါ်သွားခဲ့လေတာ။

လေဆိပ်ထဲတွင် သူတို့ ခေါ်ရာ နေရာများ သို့ ကျွန်တော်တို့ တစ်အုပ် လုံး ယိမ်းတိုက်သလို တန်းစီလိုက်လာခဲ့ကြပြီးနောက် သူတို့ နိုင်ငံထဲ မ ဝင်ခင် ဆေးစစ်ရဦးမည်ဟု ဆိုကာ လေဆိပ်ထဲမှ တစ်နေရာတွင် ကျွန် တော်တို့ ကို တန်းစီခိုင်းသေးသည် ။ ထိုအခါ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှ အချို့မှာ မျက်နှာသိပ်မကောင်းကြ။ ကျွန်တော်လည်း ဘာကိုမှန်းမသိ စိုး ရွံ့စိတ် ဖြစ်လာမိရပါသေးသည် ။

တကယ်လို့ များ ဒီနေရာမှာ သာ တစ်စုံတစ်ခု ချွတ်ချော်ခဲ့လျှင် မ လေးနိုင်ငံထဲ ဝင်၍ အလုပ်လုပ်ခွင့်မရတော့ဘဲ မြန်မာပြည်ကို ဒီလေဆိ ပ်မှ နေတစ်ဆင့် ချက်ချင်းပြန်ပို့ခံရမှာ ။ ထိုအခါ မရှိရှိတာလေးတွေ ခြစ် ချုပ်စုဆောင်း၍ ဒီမှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ကျွန်တော်တို့ တွေ ရင်းနှီးလာခဲ့ရသ ည့် ငွေကြေးတွေအကုန် ဆုံးရှုံးသွားရတော့မှာ မဟုတ်ပါလား။ ဒီစကား တွေကို ဟုတ်၊ မဟုတ်ဆိုတာ သေချာမသိခဲ့သော်လည်း သူပြော၊ ကိုယ်ပြောဖြင့် ကျွန်တော်တို့ တွေ ဟိုမှ ဒီမှ ကြားဖူးနားဝ ရှိနေခဲ့ကြတာ

သို့သော် သူတို့ က ကျပန်းစနစ်ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုထဲမှ သိပ်လန်းဆန်းပုံ မရသည့် နှစ်ယောက်ကိုသာ ရွေးခေါ်သွားခဲ့တာမို့ ကျွန်တော် အပါအဝင် ကျန်လူတွေမှာ ရင်အေးသွားကြရပါသည်။ ။ ဆေးစစ်ရမည့် အထဲ ပါသွားသော ကောင်လေးတစ်ယောက်ကတော့ စောစောက အုပ်စုကို ဦးဆောင်နေခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့သည့် ကျွန်တော့်အား သူမသွားခင် အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်သေးတာမို့...

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး ညီလေး အဆင်ပြေသွားမှာ ပါ" ဟု အပြုံးဖြင့် ကျွန်တော် အားပေးလိုက်ရပါသေးသည်။ ။

တကယ်လည်း သူတို့ ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါ။ ထို့နောက် လေဆိပ်တွင် ကျွန်တော်တို့ ခရီးဆောင်အိတ်များကို ထုတ်ကာ ကားကြီးတစ်စီးဖြင့် KLIA လေဆိပ်မှ နေတစ်ဆင့် HR မန်နေဂျာခေါ်ရာ မလက်ကာမြို့လေးသို့ လိုက်ပါလာခဲ့ရလေတော့တာ။ ထိုအခါမှ စိတ်လက်အနည်းငယ် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် လမ်းဘေးဝဲယာမှ တိုးတက်လှပသော သူတစ်ပါးမြေ၏ ခမ်းနားမှုနှင့် အလှအပမြင်ကွင်းတို့ ကို သေချာကြည့်ဖို့ သတိရခဲ့မိလေတော့သည်။ ။

မလက်ကာမြို့လေးမှ ကျွန်တော်တို့ နေရမည့် တိုက်ခန်းကို ရောက်တော့လည်း အပြုံးဖြင့် ကြိုဆိုမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိ။ အခန်းလေးကလည်း ဘာပစ္စည်း ပစ္စယမှ မရှိဘဲ အကုန် ဟာလာဟင်းလင်း။

"ဒါ.. မင်းတို့ နေရမယ့် တိုက်ခန်းပဲ။ အိပ်ခန်း သုံးခန်းပါတယ်။ ရေချိုးခန်းနှစ်ခန်း၊ ဒါက ဧည့်ခန်း၊ ဟိုဟာက မီးဖိုခန်း၊ မင်းတို့ အဆင်ပြေသလို မျှနေကြ။ အထဲမှာ မင်းတို့ အိပ်ဖို့ ခုတင်တွေနဲ့ အိပ်ရာပစ္စည်းတွေ ထည့်ပေးထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်။ ဒီအခန်းမှာ မိန်းမတွေ ခေါ်မအိပ်ရဘူး၊ အချင်းချင်း ရန်မဖြစ်ရဘူး။ အရက်မ

သောက်ရဘူး။ လောင်းကစား မလုပ်ရဘူး။ အဲဒီစည်းကမ်းတွေ ဖောက်ရင် မြန်မာပြည် ပြန်ပို့ခံရမယ်။ မှတ်မိတယ်နော်"

ထိုစဉ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ ကို မြန်မာပြည်မှာ အင်တာလာဗျူးခဲသော HR မန်နေဂျာရဲ့ စကားကို ကျွန်တော်တို့ တွေ ပုတ်သင်ညှို့များ လိုခေါင်းညိတ်ခဲ့ရသေးတာ။

အခုတော့လည်း အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်နှင့်အတူ ဒီကိုရောက်ခဲ့ကြသည့် လူတချို့မရှိတော့။ စာချုပ်သက်တမ်း သုံးနှစ်ပြည့်သောအခါ ဆက်မလုပ်ကြတော့ဘဲ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ကုန်ကြလေပြီ။ အလာတုန်းက လေဆိပ်တွင် ဆေးစစ်ခံရမည့် လူနှစ်ယောက်ထဲမှ ကျွန်တော့်ကို အားကိုးတကြီး လှမ်းကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် ဇော်ထွန်းတစ်ယောက်သာ စာချုပ်သက်တမ်း ထပ်တိုးမိသော ကျွန်တော်နဲ့ အတူ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတာ။ ထိုမန်နေဂျာသည် လည်း တခြားစက်ရုံတစ်ရုံကို ပြောင်းသွားခဲ့လေပြီ။

အခုလက်ရှိ ကျွန်တော်နှင့် တစ်အိမ်တည်းနေရသည့် လူတွေထဲတွင် ကျွန်တော်နှင့် ဇော်ထွန်းတို့ မှ လွဲ၍ ကျန်လူ ခုနစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော်တို့ ထက် နောက်ကျမှ ဒီကို ရောက်လာခဲ့ကြသူတွေချည်းသာ။ စည်သူတို့ ၊ မျိုးနိုင်တို့ ဆို ဒီကိုရောက်တာ တစ်နှစ်ကျော်လောက်လေးပဲ ရှိကြဦးမည်။ ကိုကျော်လွင်ကတော့ နှစ်နှစ်ကျော်စ ရှိခဲ့ပြီ။ ကျန်လူများ သည် လည်း သူနှင့်လုပ်သက် မတိမ်းမယိမ်းဟု ဆိုရမလို။

"ဟော. လာကြပြီထင်တယ် အစ်ကိုရ"

တစ်ဖက်မှ စည်သူအသံစာစာကြောင့် လမ်းမကြီးပေါ်မှ နေ၍ ကျွန်တော်တို့ အဆောင်တိုက်ခန်းများ ရှေ့မှ ကွန်ကရစ် လမ်းလေးပေါ်သို့ ကွေ့ဝင်လာရသည့် နေရာလေးသို့ ကျွန်တော် လှမ်းကြည့်မိလိုက်သည် ။

တောင်းအုံ့စကားတစ်စီး ကွေ့ဝင်လာနေခဲ့တာကို မြင်ရ၏။ ဒီကား

က HR ဌာနမှ ကားမို့ ကျွန်တော်တို့ ချက်ချင်းထကာ ကားနားသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်သွားလိုက်ကြသည်။ ။

ကားရပ်သွားချိန်တွင် ဒရိုင်ဘာက ဆင်းလာသည်။ ။

"ဟိုင်း... ဇင်မင်း"

‘ဟိုင်း... စိန်မျောက်မျောက်’

ရင်းနှီးနေခဲ့ပြီးသား မလေးလူမျိုး ဒရိုင်ဘာကို ကျွန်တော် ပြန်နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ။ သူက မျက်ကြောလိုက်သလို မျက်စိ မကြာခဏမှိတ်တတ်ကာ မျက်ဝန်းအောက်ခြေတွင် ကာခြယ်လိုအမည်းရောင်လေးများ ဆိုးတတ်သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေက သူ့အား စိန်မျောက်မျောက်ဟု နောက်ပြောင်ခေါ်ကြရင်း ကျွန်တော်ပင် ထိုနာမည်အား နှုတ်ကျိုးနေခဲ့ပြီ။

ထိုနာမည်ကြောင့် စိန်မျောက်မျောက်က ကျွန်တော့်ကို တစ်ခါမေးဖူးတာ အမှတ်ရမိပါသေးသည်။ ။

"ဇင်မင်း၊ မင်းတို့ မြန်မာတွေက ငါ့ကို စိန်မျောက်မျောက်လို့ ခေါ်ကြတယ်။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ"

"ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒါ မြန်မာလို ဟေ့သူငယ်ချင်းလို့ ခေါ်တာပါကွာ" ဟု ခပ်တည်တည်ဖြင့် ကျွန်တော် ပြန်ဖြေခဲ့ရပါသည်။ ။ တော်ကြာသူ့ကို မျောက်နဲ့ တူလို့ ဒီလိုခေါ်တယ်ဆိုတာ သူသိသွားရင် မကောင်းဘူး မဟုတ်လား။ သို့သော် စိန်မျောက်မျောက်က ဘာသာမတူ၊ လူမျိုးကွဲဖြစ်သော်လည်း ရင်းနှီးဖော်ရွေတတ်သော အကျင့်လေးရှိသဖြင့် တကယ့်ကို ခင်မင်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ ။

ဒါပေမဲ့ စိန်မျောက်မျောက်ကိုသာ မကပါ။ စက်ရုံမှ နာမည်ခေါ်ဖို့ ခ

က်သည့်သူတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ ကြည့်မရသူတွေ၊ ထူးခြားမှုရှိသော သူတွေကိုဆို ကျွန်တော်တို့ မြန်မာတွေက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် နာမည်လျှောက်ပေးကာ ခေါ်လေ့ရှိပါသည်။ ။

ဥပမာ အရပ်ပုလွန်းသော အင်ဒိုနီးရှားမလေးတွေဆိုလျှင် မယ်လက်မ၊ သုံးလုံးတစ်တောင်၊ တက်ပုမ၊ ဂျပမ၊ ကြက်တညင်မ စသည် ဖြင့်။ ထို့ပြင် အလှပြင်လွန်း၍ ချွန်းထွက်သွားတတ်သူ အချို့ကိုတော့ ဝူခုံးမ၊ ရုပ်ဆိုးမ၊ ကြွက်စုတ်မ။

ထို့ပြင် ယောက်ျားလေးများကိုလည်း အလွတ်မပေးပါ။

စိန်မျောက်မျောက်ကို ခေါ်သလိုမျိုး သွားခေါ်သူကို ရွှေပေါက်တူး၊ ဆံပင်ကေများကို လန်ပုံနေအောင် ထောင်ထားတတ်သူဆို ကြက်ပျံကောင်၊ လမ်းလျှောက်ပုံနဲ့လျှင် ကိုနဲ့တင်၊ ဝက်ခြံများ နှင့် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြည့်နှက်နေသလောက် စိတ်ပုပ်သောသူကို ရွဲကုန်သည်၊ ယက္ခမောင် စသဖြင့်။ ဒါတွေက နာမည်ဝှက်တွေမို့ သူတို့ လာမေးခဲ့လျှင် စိန်မျောက်မျောက်ကို ဖြေခဲ့သလို တခြားကောင်းသော အဓိပ္ပာယ်တစ်ခုခု ပြောပြလိုက်ရုံသာ။

စိန်မျောက်ပျောက်ကို ကျွန်တော် လှမ်းမေးလိုက်မိသည်။ ။

"မင်းတို့ နောက်ကျတယ်နော်"

"အေးကွ.. သူတို့ တွေထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ ခရီးဆောင်အိတ်က လေဆိပ်မှာ ပစ္စည်းထုတ်တဲ့ နေရာမှာ ရှာမတွေ့ဘဲ ပျောက်နေလို့ ကွာ။ နောက်ကျမှ နောက်ခန်းထဲအထိ ဝင်ပြီး ရှာယူရတယ်။ ငါတို့ မှာ ချွေးတောင် ပြန်တယ်။ ပြီးတော့ လေဆိပ်ကအပြန် အဝေးပြေးလမ်းပေါ်မှာ ကားဘီးက ပေါက်သွားလို့ လဲရသေးတယ်။ ဒီနေ့ကတော့ ငါ့အတွက် တကယ့် Big day ပဲ"

စိန်မျောက်မျောက်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် တောင်းအော်ကားဘေးမှ တံခါးချပ်ကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

ထိုအခါ နွမ်းနယ်နေသောဟန်ဖြင့် မြန်မာအမျိုးသမီးတွေ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းလာကြတာကို မြင်ရသည် ။ တချို့ဆို ကားပေါ်မှာ အိပ်ပြီး လိုက်လာကြသလားတောင် မသိ။ အဆီပြန်မျက်နှာ၊ ဆံပင်တွေက ပွတိပွယောင်းဖြင့်။

အားလုံး ကားအောက်ရောက်လာချိန်တွင် ကျွန်တော့်နောက်ကွယ်မှာ ရပ်နေသော စည်သူထံမှ တီးတိုးသံ ထွက်လာ၏။

"ဟင်း... သွားပါပြီ။ တစ်ယောက်မှ လည်း ပုံမလာဘူး"

ကြိတ်ရယ်လိုက်ကြသံများကိုလည်း ကြားလိုက်ရပြန်သေး၏။ ထိုအသံများကို ကားနားမှ မိန်းကလေးများ မကြားနိုင်သော်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ စည်သူတို့ ဘက် လှည့်ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကြုတ်ရင်း အသံတိတ် ဟန့်လိုက်ရသေး၏။ သို့သော် စိတ်ထဲကတော့...

"အင်းလေ.. စက်ရုံကို ပထမဦးဆုံးသော မြန်မာမတွေ ရောက်လာမယ်ဆိုတာ ကြားပြီး ထမင်းစားပြီးတာတောင် ခါတိုင်းလို နှပ်မနေနိုင်ဘဲ တိုက်အောက်ဆင်းပြီး ငါနဲ့ အတူတူ ဇွဲခတ်ပြီး စောင့်နေခဲ့တဲ့ ကောင်တွေ။ ခုတော့ ဒင်းတို့ မှန်းချက်နဲ့ နှမ်းထွက်တာ မကိုက်ဘူးလားမသိဘူး" ဟု တွေးရင်း ရယ်ချင်သွားရသေးသည် ။ ကျန်သည့် မျိုးနိုင်တို့ လည်း ဘယ်လိုနေမည်မသိ။ အမှန်အတိုင်းဆိုရလျှင်လည်း ဒီအထဲမှာ သူတို့ နှင့်ရွယ်တူ နှစ်ဆယ်ကျော်စ အရွယ်ငယ်ငယ် မိန်းကလေးတွေ တကယ်မပါ။ အကုန် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အထက် ပုံစံတွေချည်း။

အတွေးကိုရပ်ကာ အမျိုးသမီးများကို ပြန်ကြည့်မိသည်။ ။

သူတို့ ကတော့ အင်္ကျီတွေကို ဆွဲဆန့်၊ ဆံပင်တွေကို သပ်ကာ သူတို့ အတွက် အစိမ်းသက်သက် ဖြစ်နေခဲ့လေမည့် ပတ်ဝန်းကျင်အား ဟိုကြည့်၊ ဒီကြည့်ဖြင့်။

အားလုံး၏ မျက်ဝန်းများ တွင် မြင်တွေ့နေရသည့် အရိပ်အယောင်များကတော့ ကျွန်တော်တို့ တုန်းက အတိုင်းသာ။ မျှော်လင့်ခြင်း၊ အားငယ်ခြင်း၊ မဝံ့မရဲဖြစ်ခြင်း၊ စိုးရွံ့ခြင်း၊ အားတင်းခြင်း စသည့် ရောင်စဉ်တန်းတို့ က သူတို့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ မှီနီချည်တစ်ခါ လင်းချည်တစ်လှည့်ဖြင့်။
